Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 757 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DELHEZ**
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van (oud) artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster, die verklaart een staatsburger van Georgië te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Haar eerste verzoek verklaarde het CGVS kennelijk ongegrond omdat haar problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen van gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zij toonde niet aan dat zij geen beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toonde ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Georgië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming vanwege de autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 301 698 van 16 februari 2024.

In het kader van haar huidig verzoek baseerde verzoekster zich op dezelfde motieven die zij al heeft aangehaald in het kader van haar eerste verzoek, namelijk de problemen van haar en haar man met zijn ex-schoonbroer G. T.. In verband hiermee verklaarde zij dat zij via Messenger verschillende berichten ontvangen heeft van de ex-schoonbroer van haar man waarin hij haar en haar gezin bedreigde. Daarnaast verwees zij nog naar haar moeilijke situatie in België. Zij en haar dochter krijgen geen onderdak meer. Zij diende klacht in bij de rechtbank die oordeelde dat zij wel recht heeft op opvang, maar zij krijgt die niet. Haar dochter ging hier ook naar een psycholoog maar nu heeft zij geen recht meer op terugbetaling voor die psychologische hulp. Ter staving van haar huidig verzoek legde zij de volgende documenten voor: enkele afgedrukte dreigberichten via Messenger en een kopie van een beslissing van de Arbeidsrechtbank in Brussel.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) met betrekking tot de bijkomende elementen die zij aanbrengt en die de door haar uiteengezette moeilijkheden bevestigen, met name de door haar voorgelegde afgedrukte dreigberichten die zij ontvangen heeft van haar ex-schoonbroer G. T., moet worden benadrukt dat deze elementen louter betrekking hebben op aspecten die niet ter discussie staan, maar geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij werd vastgesteld dat zij in Georgië weldegelijk over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet, waardoor er in haar geval geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld. Zij brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.
(ii) de moeilijke verblijfssituatie van haar en haar dochter in België niet dienstig is bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming, tenzij deze bij terugkeer naar haar herkomstland in hoofde van haar en haar dochter aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakte echter niet aannemelijk hoe hun verblijfssituatie in België in geval van terugkeer naar Georgië in hoofde van haar en haar dochter aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zodoende kan ook dit element de kans dat zij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van haar huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal haar verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. In tegenstelling tot wat verzoekster enkele keren opwerpt doorheen haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat in het kader van haar eerste en tweede verzoek niet werd/wordt gesteld dat haar relaas ongeloofwaardig zou zijn.

9. In tegenstelling tot wat verzoekster op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar en rekening gehouden met de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen, zoals blijkt uit de vaststellingen in de bestreden beslissing waar de Raad zich bij aansluit.

Door te wijzen naar (de inhoud van) haar voorgelegde documenten, en aan te halen dat zij nieuwe elementen aanvoert, maar ook nieuwe documenten, die het mogelijk maken de geloofwaardigheid van haar vrees, met name het actuele karakter ervan, te bevestigen, brengt zij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent haar aangebrachte elementen en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.

10. Waar verzoekster stelt dat zij geen bescherming kan inroepen in haar land van herkomst, wijst de Raad op hetgeen werd vastgesteld in het arrest nr. 301 698 van 16 februari 2024, in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad tijdens haar eerste verzoek:
"Na analyse van de gegevens en de informatie aangeleverd door de partijen, luidt het besluit in voormelde beschikking dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt vastgesteld dat de

verzoekende partij (en/of haar echtgenoot) niet aantoont dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar (en/of haar echtgenoot) kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Ook deze bevindingen worden uitgebreid gemotiveerd in voormelde beschikking waarbij wordt gesteund op de concrete omstandigheden, de aangereikte elementen en de afgelegde verklaringen door de verzoekende partij (en haar echtgenoot).
(…)
Door het uiten van deze verzuchting, werpt de verzoekende partij hoe dan ook geen ander licht op de vaststelling dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenoot blijkt dat de Georgische autoriteiten de verzoekende partij (haar echtgenoot) wel degelijk bescherming boden. Ze overtuigt ook thans niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen – nog daargelaten de vraag naar de zwaarwichtigheid ervan – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.".

Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

De Raad wijst erop dat de "COI Focus Georgië – Algemene situatie van 12 februari 2025", ter kennis gebracht door verweerder in het kader van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, een actualisering van een eerder overzicht van de algemene situatie in Georgië betreft en het beeld bevestigt van de algemene situatie (en de beschermingsmogelijkheden) zoals geschetst in het kader van haar vorig verzoek.

De informatie aangebracht door verzoekster in het verzoekschrift, en in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, ligt in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie omtrent de algemene situatie in Georgië (en de beschermingsmogelijkheden).

11. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie in Georgië volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

12. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Georgië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van haar geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

13. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. (Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

"*De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wenst te onderlijnen dat de problemen met haar voormalige schoonbroer nog steeds actueel zijn en dat zij hiervoor in Georgië niet zal kunnen rekenen op een doeltreffende vorm van overheidsbescherming. Haar asielrelaas op zich wordt niet in twijfel getrokken en de beschermingsmogelijkheden zijn onvoldoende gegarandeerd in haar land van herkomst, zodat zij er niet veilig naar kan terugkeren. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij Georgië al heeft verlaten in 2019, met een verblijf in achtereenvolgens Duitsland en België, wat belangrijk is bij de beoordeling van haar nood aan bescherming omwille van haar "verwestering".*"

6. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 10 maart 2026.

7. Verzoekster herhaalt ter zitting summier eerder afgelegde verklaringen en haar argumenten in het verzoekschrift waar zij voorhoudt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen geen aanspraak kan maken op bescherming door de Georgische autoriteiten. In voormelde beschikking wordt hierop omstandig geantwoord. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritiseren. Door louter eerder gedane verklaringen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekster ter zitting "*verwestering*" aanvoert ten gevolge van haar lange afwezigheid uit Georgië, stelt de Raad vast dat zij deze beweerde vrees nooit eerder ter sprake heeft gebracht en hierover in haar verzoekschrift geen enkele opmerking heeft gemaakt. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van (oud) artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. De Raad herinnert aan (oud) artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Verzoekster laat verder na aan te tonen dat zij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Verzoekster formuleert tijdens haar betoog ter terechtzitting een nieuw middel en argumentatie tegen de bestreden beslissing, wat, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen, bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk is, daar verzoekster dit niet eerder aanhaalde in het verzoekschrift hoewel zij daartoe de mogelijkheid had, minstens het tegendeel niet aantoont.

8. Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

9. Bijgevolg brengt verzoekster geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. MAES TORRES LOREDO